

Dragi prieteni, revenim la cartea profetului Hagai și vă reamintesc faptul că el se adresează poporului revenit din robia babiloneană. Acești oameni erau acum descurajați de greutățile cu care se confruntau în refacerea vieții și neglijaseră refacerea Casei Domnului. Pentru a se justifica începuseră să spună „nu este vremea să ridicăm templul”. Dumnezeu spune: „atunci de ce ar fi timpul ca voi să vă ridicați casele?”.

Era de fapt vorba despre ipocrizie. Ei nu dăduseră înapoi în fața problemelor când a fost vorba despre ridicarea propriilor locuințe...Când a fost însă vorba de casa Domnului....atitudinea s-a schimbat.

Acesta este contextul în care Dumnezeu îl folosește pe Hagai pentru a atrage atenția poporului dar și pentru a-i încuraja.

Privind în curtea noastră, cum se spune, cred că aceeași ipocrizie din zilele lui Hagai, este ușor de sesizat și în bisericile moderne. Este de-a dreptul revoltător să-i auzi pe oameni laudându-se cu ceea ce fac pentru Dumnezeu când, de fapt, ceea ce fac pentru ei înșiși este de o mie de ori mai valoros.

V-am spus că n-o să ne pice bine cuvintele lui Hagai. Hagai n-ar ajunge niciodată să câștige un concurs de popularitate. El este mai degrabă asemeni unui ceas deșteptător. Un asemenea ceas nu are cum să devină unul dintre obiectele tale preferate. Cui îi place să fie trezit brusc din somn de țârâitul nesuferit al unui ceas deșteptător? Sunt fabrici în zilele noastre care să străduiesc să facă ceasuri care să sune într-o manieră cât mai plăcută dar, tot ceasuri deșteptătoare rămân indiferent de sunetul pe care îl scot.

Știu o biserică ce a fost nevoită să nu mai bată clopotele duminica dimineața pentru că trezea locatarii caselor vecine cu ea.

Ioan Botezătorul ar fi astăzi arestat pentru perturbarea liniștii publice. Capul său nu ar mai fi tăiat pentru că l-ar certa pe rege pentru comportamentul său ci pentru cuvintele pe care le-ar rosti cu tărie și fără pic de frică.

Acesta este motivul pentru care profeții Domnului nu au fost niciodată extrem de populari. Au fost priviți și ascultați doar cât să poată fi pedepsiți mai bine. Hagai este un ceas deșteptător. Ne trezește și ne deranjează. Oamenilor din zilele lui nu le plăcea de el. Tocmai ieșiseră din robia babiloniană și nu aveau chef să-i asculte mesajul. Astfel Hagai se situa într-o poziție extrem de ingrată. Cu toate acestea nu s-a lăsat și a continuat să încerce să-și trezească poporul, să-l determine să facă ceva pentru Domnul. Metoda aleasă de el nu era una obișnuită deși nici că era originală nu putem spune.

Deși o asemenea metodă nu se mai folosește în zilele noastre, cu siguranță s-ar dovedi în continuare eficientă.

Așadar, Dumnezeu atrage atenția poporului asupra unui aspect deosebit de practic.

Hagai 1:5

v.5 Așa vorbește acum Domnul oștirilor: „Uitați-vă cu băgare de seamă la căile voastre!

„Uitați-vă cu băgare de seamă la căile voastre!” – mai exact priviți cu inima.

Observați ce se petrece. În continuare Dumnezeu detaliază: **Hagai 1:6,7**

v.6,7 Sămănați mult, și strângeți puțin, mîncați, și tot nu vă saturați, beți, și tot nu vă potoliți setea, vă îmbrăcați, și tot nu vă este cald; și cine cîștigă o simbrie, o pune într'o pungă spartă! Așa vorbește Domnul oștirilor: „Uitați-vă cu băgare de seamă la căile voastre!

Dumnezeu îi judeca în ceea ce privește latura materială iar poporul nu vroia să recunoască judecata Sa. Aflăm din cartea Evrei: **Evrei 12:7** „Suferiți pedeapsa: Dumnezeu Se poartă cu voi ca și cu niște fii. Căci care este fiul pe care nu-l pedepsește tatăl?”

Atunci când Dumnezeu ne disciplinează există totdeauna și un motiv. Copilul Domnului trebuie mereu să-și analizeze căile. Trebuie să-și analizeze propria inimă pentru a vedea de ce îl trece Dumnezeu printr-o anumită situație. Dumnezeu dorește să netezească muchiile din viața noastră și de aceea este El nevoit uneori să folosească pila.

Poporul Israel a avut parte de o recoltă proastă. Au avut parte de foamete, puțini bani pentru haine sau mâncare și nici un fel de economii. Dar nici măcar o dată nu s-au gândit că s-ar putea să fie așa din cauza neascultării lor. Încercau să-și ofere fel și fel de explicații. Dar cum procedează copiii Domnului din zilele noastre? „Ăsta mi-e norocul” spun mulți dintre ei! Dacă ești copil al Domnului nu se mai poate vorbi despre „noroc”. Greutățile vin în viața ta cu un anumit scop. Dumnezeu nu va îngădui ca în viața ta să se petreacă anumite lucruri decât cu un anumit scop. El dorește să cultive ceva de valoare și frumos în viața ta. Acesta este motivul pentru care El spune: „uită-te cu băgare de seamă la căile tale”, căile omului i se par totdeauna cele corecte. Scriitorul cărții Proverbelor spune:

„Multe căi pot părea bune omului, dar la urmă se văd că duc la moarte”. **Proverbe 14:12**

În **Isaia 53:6** citim:

„Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor”.

Problema omenirii în zilele noastre este aceea că fiecare dorește s-o apuce pe propriile lui căi. Autorul psalmului 1 spune:

„Căci Domnul cunoaște calea celor neprihăniți, dar calea păcătoșilor duce la pieire”.

Psalom 1:6

Observați modul în care Cuvântul lui Dumnezeu accentuează diferența care există între căile omului și cele ale lui Dumnezeu:

Isaia 55:7 „Să se lase cel rău de calea lui, și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul care va avea milă de el, la Dumnezeul nostru, care nu obosește iertând”

Iar în **Proverbe 13:15** „O minte sănătoasă câștigă bunăvoință, dar calea celor stricați este pietroasă”

Cu adevărat este pietroasă!

Gândurile oamenilor sunt departe de gândurile lui Dumnezeu!

Isaia 55:9 „Ci cât Sunt de sus cerurile față de pământ, atât Sunt de sus căile Mele față de căile voastre și gândurile Mele față de gândurile voastre”.

Sau ascultați ce spune Ieremia:

Ieremia 10:23 „Știu, Doamne, că soarta omului nu este în puterea lui; nici nu stă în puterea omului, când umblă, să-și îndrepte pașii spre țintă”.

Ieremia 6:16 „Așa vorbește Domnul: „Stați în drumuri, uitați-vă, și întrebați care Sunt căările cele vechi, care este calea cea bună: umblați pe ea, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre!” Dar ei răspund: „Nu vrem să umblăm pe ele!”

Omul este răzvrătit împotriva lui Dumnezeu.

Ieremia 10:2 „Așa vorbește Domnul: „Nu vă luați după felul de viață al neamurilor, și nu vă temeți de semnele cerului, pentru că neamurile se tem de ele”

Isaia 30:21 „Urechile tale vor auzi după tine glasul care va zice: „Iată drumul, mergeți pe el!” Când veți voi să vă mai abateți la dreapta sau la stânga”

Cât despre Domnul Isus, El a spus:

Ioan 10:1,2 „Adevărat, adevărat, vă spun că, cine nu intră pe ușă în staulul oilor, ci sare pe altă parte, este un hoț și un tâlhar. Dar cine intră pe ușă, este păstorul oilor”

Ioan 10:9 „Eu Sunt Ușa. Dacă intră cineva prin Mine, va fi mântuit; va intra și va ieși, și va găsi pășune”.

Cât de minunate sunt aceste cuvinte!

Acestea sunt cuvintele pe care Dumnezeu le spune poporului Său. El dorește ca poporul să-și analizeze căile; și s-o facă cu inimile. El întreabă: „Nu vedeți ce se întâmplă cu voi?”

Dați-mi voie să vă pun și eu o întrebare: Pe ce căi umblați astăzi? Unde te duce cărarea pe care ai apucat-o, dragul meu prieten? Te-ai gândit unde duce calea alcoolului? Al drogurilor? Al lăcomiei, adulterului și alte din lucrurile care vin să ne atragă!

Când ai început, drumul părea larg, puteai să faci ce-ți dorea inima; dar drumul se

îngustează din ce în ce mai mult până când vei ajunge pe buza prăpăstiei.

Dumnezeu a spus că drumul care duce la viață este îngust – Hristos este acel drum, este singura cale către Tatăl. Atunci când pătrunzi pe calea cea îngustă, vei observa că ea devine din ce în ce mai largă până în momentul în care, până la urmă, ajungi pe o pășune. Te vei bucura de viață, o viață din abundență.

Dragul meu, este vremea să te oprești și să-ți analizezi căile. Și fă-o cu inima. Încotro mergi? Cum îți merge căsnicia? Dacă ești tânăr, la liceu sau la facultate, care îți este scopul în viață? Dacă ești tânără, ce poți să spui despre tinerii cu care te întâlnești? Drumul pe care ai apucat-o te va duce sau în cele din urmă la o viață abundentă? De ce nu vrei să te oprești din alergarea ta și să te gândești la căile tale?

Noi primim scrisori de la persoane diverse. Multe dintre ele au apucat-o în direcții greșite; alții spun direct că știu că drumul lor nu este bun, că au căsniciile ruinate, că inimile le sunt zdrobite. Dumnezeu spune: „uitați-vă cu băgare de seamă la căile voastre”.

Să revenim la poporul evreu din vremea profetului Hagai. Dumnezeu va da în continuare poporului soluția care le va rezolva problemele. Este foarte simplă și poate vei ajunge chiar să te întrebi de ce a fost așa nevoie să fie accentuată.

Dumnezeu le dă porunca să construiască templul și le spune care sunt cele trei lucruri pe care ar trebui să le facă. Copiii lui Israel aveau un conflict de interese; își ridicaseră propriile case înainte de a o ridica pe cea a Domnului. Au pus satisfacerea nevoilor egoiste, personale înaintea împlinirii planului lui Dumnezeu. Domnul Isus, în Predica de pe Munte, a spus că mai întâi trebuie căutată Împărăția cerurilor și neprihănirea. (vezi Matei 6:33). „Neprihănirea” despre care este aici vorba este Domnul Isus. Atunci când Îl ai pe El, ai totul – toate lucrurile pe care inima ta le dorește. Casa ta va fi binecuvântată dacă în ea Dumnezeu este onorat; poate fi un loc unde evanghelia să stea la loc de cinste, unde prietenii să se simtă totdeauna bine, unde să fie organizate studii biblice. Poate fi un loc la fel de sfânt la și biserica. Lucrurile după care aleargă cei mai mulți în zilele noastre poate nu sunt în sine toate greșite, greșit este să le pui pe primul loc în viața ta și să le folosești în scopuri egoiste.

Dumnezeu spune poporului din zilele lui Hagai ce trebuie să facă:

Hagai 1:8

v.8 Suiți-vă pe munte, aduceți lemne, și zidiți Casa! Eu Mă voi bucura de lucrul acesta, și voi fi proslăvit, zice Domnul.”

Soluția este atât de simplă – sunt doar trei lucrurile pe care trebuie să le facă:

1. să se urce pe munte,
2. să aducă lemne,
3. să construiască un templu.

Ca să fiu sincer cu voi, mă întreb de ce oare copiii lui Israel nu și-au dat seama mai devreme că aceasta era ce trebuiau să facă. Atunci când omul are propriul EU în fața ochilor, cei din jur nu se mai vad bine. Astfel ceea ce trebuia să fie o problemă simplă devine o problemă complexă. Oamenii de azi spun: „viața este așa de complicată. Am nevoie de un psihiatru. Trebuie să îndrept cumva lucrurile”.

Dragul meu, dacă Îl pui pe Dumnezeu pe locul Său, El îți va rezolva toate treburile și le va pune și în ordine. Mai întâi, însă, trebuie să iei Eu-l din fața ochilor.

„Suiți-vă pe munte, aduceți lemne”. Dacă ați vizitat Israelul, sau cel puțin ați văzut imagini din această țară, poate vă mirați de porunca dată de Dumnezeu poporului, pentru că în zilele noastre țara este pustiită și nu se prea poate spune că mai are mulți copaci. De mai mulți ani de zile în Israel se desfășoară diverse programe de împădurire. Deși au fost plantate milioane de copaci, dealurile sunt încă golașe. Puține dintre ele au început într-adevăr să se înverzească. Cândva această țară era verde, acoperită de vegetație, așa cum sugerează acest verset. Dumnezeu nu le-ar fi spus să urce la munte pentru a lua lemn dacă acest lucru nu era posibil. Atunci, ce s-a întâmplat cu acești copaci? Ei bine, atunci când inamicii au invadat Israelul în anul 70 d.Hr, forțele romane nu au distrus doar cetățile ci au defrișat și dealurile. Practic, fiecare copac a fost tăiat.

Observați din nou cât de simplă este soluția pe care o dă Dumnezeu poporului: 1. du-te la munte, 2. taie lemne, 3. construiește casa. Toate acestea necesitau un efort mare susținut.

Dragul meu, dacă nu ești gata să mergi să lucrezi pentru Domnul, dacă nu ești gata să faci ceea ce vrea Domnul – indiferent de ce anume ar fi vorba – studiul biblic nu te va ajuta prea mult. Dumnezeu crede în muncă iar mesajul acestei scurte cărți profetice este o evanghelie a muncii.

Așa cum am văzut parcurgând această scriere, mai întâi Dumnezeu își provoacă poporul. Oamenii credeau că fac Voia Lui. Dar motivul pentru care ei nu construiseră templul era acela că erau leneși. Încercau să mascheze această atitudine prin declarații de genul: „nu a sosit vremea potrivită, nu este voia lui Dumnezeu să începem acum să construim”. Dumnezeu le spune să-și ia mâinile din poală și să treacă la treacă la muncă. El a spus: „ați spus că ați avut recolte slabe și că întâmpinați dificultăți din fel și fel de motive.

Ați dat vina pe circumstanțe. De ce nu dați pe Mine vina? Eu sunt Cel care a trimis

necazul peste voi. Vreau să vă trezesc”. Domnul le-a spus să-și analizeze căile. Acum le spune să treacă la treabă. I-a acuzat de conflict de interese, i-a pus să-și analizeze căile iar acum le poruncește să înceapă construirea unui templu. Lucrurile par foarte simple: „duceți-vă la munte, tăiați lemne. Nu aveți cum vă așteptați să vină buștenii la voi”.

Sunt destule voci în ziua de azi care îi încurajează pe creștini să se aștepte la miracole în viața lor. Ei spun: „Dumnezeu va face o minune în viața ta”. Ei bine, eu vă spun că n-o să fie așa. Ar fi fost foarte simplu ca cineva să fi venit la israeliți și să le fi spus că trebuie să aștepte o minune; Dumnezeu însă le spune: ”sus la munte cu voi, tăiați lemne și, la treabă”. Dragul meu, în slujba lui Dumnezeu nu există scurtătură.

Sincer să fiu, lenevia este motivul pentru care mulți slujitori ai bisericii nu au succes. Lenevia este motivul pentru care oamenii falimentează în viața de credință. Trebuie să depui efort. Nu cred că vreodată Duhul Sfânt ar binecuvânta lenevia.

Îmi amintesc că la seminar era un coleg care i se plânga profesorului: „cartea pe care ne-ați dat-o s-o citim este uscată!”. „atunci, i-a spus profesorul, umezește-o cu ceva transpirație!”. Cam aceasta este procedura, dragul meu. Nu te aștepta ca viața de credință să-ți fie oferită pe un platou de argint. Minunea are loc prin munca pe care o depui. Dumnezeu a spus poporului Său din zilele lui Hagai că trebuie să treacă la muncă.

Cineva asocia aceste îndemnuri cu trei apeluri diferite pe care Dumnezeu le adresează popoului.

Dumnezeu le-a spus de la bun început: „ziceți că nu este timpul să construiți casa Mea. Vreau să vă gândiți la aceasta. Cum se face că voi locuiți în case noi? Astfel Dumnezeu a făcut apel la mintea lor, la capacitatea lor de a raționa.

Al doilea apel este cel adresat inimii. Dumnezeu le spune să își analizeze căile, ceva ce nu mai făcuseră până atunci

Apoi, Dumnezeu le-a dat o poruncă și cred că acesta este un „apel făcut voinței” „Duceți-vă, tăiați lemne și construiți” – pe cât de simplu pe atât de important.

Dragul meu, suflecă-ți mânecile și hai să lucrăm împreună ceva pentru Domnul. Sunt așa de mulți cei care stau pe margine!

Este adevărat că trăim într-o perioadă în care sportul este urmărit de pe margine, dar la fel stau lucrurile și în ceea ce privește activitatea creștinilor. Le place să stea pe margine și să privească ce fac ceilalți. Și astfel, mulți dintre predicatori sunt osteniți și vlăguți; Biblia ne învață că slujitorul ei ordinar nu este decât unul care trebuie să antreneze enoriașii în activitatea de slujire a Domnului. Nu el trebuie să le facă pe toate. Munca ar trebui divizată și împărțită.

Greutățile lucrării nu trebuie să fie purtate doar de un grup limitat de oameni. Dacă

ești membru într-o comunitate de credincioși, trebuie să treci la treabă. Bisericele din vremurile noastre au nevoie disperată de persoane care să se implice cu seriozitate în lucrare.

Să ilustrez ceea ce tocmai am spus.

Într-o dimineață unul dintre diaconii bisericii a venit la mine să-mi spună: „Știți, eu nu mă pot ruga în public. Nu știu de ce dar ăsta este adevărul. Nici de vorbit în public nu pot. De aceea, puneți-mă să fac orice altceva dau nu să mă rog sau să vorbesc în public! În ochii lui apăruseră deja lacrimi. Apoi mi-a spus: „Dar ori de câte ori este ceva de făcut în biserică – să înlocuiesc un bec sau alte lucruri de genul acesta puteți conta pe mine. Cu bucurie mă voi implica”. Știți ce am făcut de atunci încolo? Ori de câte ori era ceva de făcut în biserică sau la alte persoane care ne cereau ajutorul, apelam la el și uneori în mai puțin de o oră venea și se alătura muncitorilor implicați. Nu mi-a trebuit mult timp să înțeleg că acest diacon era unul dintre cei mai valoroși oameni ai bisericii noastre. El era un fel de Hagai. Nu se dădea în lături de la nici o treabă. Mulți apreciau activitatea lui și erau atât de mulțumiți de ceea ce făcea acest om. Și de ce? Pentru că un om nu se putea ruga cu voce tare. Avem nevoie de oameni care să nu facă altceva decât să muncească, care să-și suflece mânecile și să se implice.

De fapt, cartea Hagai este parcă mult prea simplă pentru a aparține Cuvântului lui Dumnezeu; senzația este că ar trebui să fie ceva mai complicată. Și totuși! Dumnezeu ne cere lucruri simple însă în care trebuie să manifestăm credință!

Fiți binecuvântați!